

Valdemar Sejer.

af
B. S. Jagemann.
Anden Del.
(fortsat.)

Næste Morgen tidlig traadte Valdemar rejseklædt ud af sit Gemat og gav sine Mand Befaling til øjeblikkelig Opbrud. Hans Mafyn var ufærdig og spændt og hans Blit utroligt. Han tog hastig Afsted med Grev Henrik og hans Broder, takkede dem høfligt for deres Gastmildhed og bad Grev Henrik bringe sin Gemalinde og Prinsesse Berengaria den Afstedshilsen, han selv ikke kunde oppebide den pafselige Tid til at bringe dem. I saa Næblikke sad Valdemar paa sin raske Hingst og foer i stærkt Trav med sit hele Følge over Slotsbroen og gennem den slumrende Stab. Ved Vejen standfede han først ved Grev Alberts Telt, for at give ham Befaling til at følge med og lade Hæren drage hjem. Med et forboblet Følge af Riddere og Svende ilede Kongen derpaa barst, som til et Felttog, for at modtage sin Dronning ved Mans.

Arkebiskop Andreas var ikke den eneste, som formodede Grunden til Kongens mærke Mafyn. Broder Gunner og den islandfke Skjald troede ogsaa at vide hvad der foregik i den kongelige Brudgoms Hjerte, saasnart de erfarede Marfagen til den hastige Rejse. Men for Grev Otto var alt dette endnu en Gaade. Han troede at have dragt sin Norbroder et højt glædeligt Budskab og kunde ikke forestille sig den Misforstaaelse og Hestighed, hvormed Kongen havde affordret ham det forkommede Brevstak, hvis Indhold han dog Ord til Ord havde sagt Kongen. Valdemar havde fordret strengt Regnskab for hans Udeblivelse; men Ottos Løfte forbed ham at reiseredigere sig, og han paadrog sig endnu mere Kongens Ugunst ved den aabenhjertige Erklæring, at der var medt ham et Uheld, som han havde maattet forpligte sig til ikke at omtale. Misforstaaelsen ved Grev Otto nu ved Kongens Side og troede at forfintelsen af hans Budskab var den eneste Marfag til Kongens Forsømmelse, da han maatte med Grund kunde befrægte, ikke at komme tidsnok til Dronningens Modtagelse.

Grevinde Ida, som ved Grev Klausens Side og ledsaget af sine Damer og Terner, paa sin lette Jagthest havde indhentet Kongen, for at følge med sin Gemal til Ribe, saa med Deltagelse den Forlegenhed og Uro, hun havde sat den unge Grev Otto i ved hint Tavshedsløfte. Ubenægtet af de andre, stænkede hun ham et venligt tilidtsfuldt Blik og holdt Fingeren paa Munden. Otto bevarede sikkende den tavse Erindring med Haanden paa sit Brevstak og trængte sig over Kongens Uvillie med den Overbevisning, at han for Næblikket dog tjente sin Konge bedst ved Tavshed og derved tillige beroligede den æble Grevinde Ida for hendes Broder.

Fjærend Kongen naaede Eiderstrømmen, sit han tilstræffelig Stadsafstelse paa sin Søstersøns Beretning. En lille, tyk, støvet Rytter indhentede Toget, imedens det holdt paa Vejen og stillede Heste. Det Rytteren sprang af Hesten, gentemte Kongen Abfalon Bælg, uagtet hans blege Ansigtfarve og hans holdende Gang. Fjærend Abfalon Bælg fortalte Marfagen til sin lange Udeblivelse, overrakte han Kongen et forglemt Brevstak og sagde med sit sædvanlige lette Sind, at om han end ikke denne Gang vandt Guldsproren for sit Jbud, saa han dog, at det glædelige Budskab, han bragte, ikke var meget gammelt, siden Kongen endnu først var paa Vejen til sin Vælle. Uden at svare, red Kongen straks Seglet fra Brevet og læste det med mørkt Mafyn, som en Fange, der læser sin egen vel befendte Dødsdom. Dog fattede han sig hastig, sat Brevet i Barmen og spurgte Abfalon Bælg om Marfagen til hans Forsømmelse. „Du har dog vel ikke sooret dig den anden i Bøld paa at forglemt dine Vanskeligheder eller dumme Streger?“ — sagde han — „dog du kan spare al Fortklaring! her er Sjn for Sagen: din hinkelde Fod har vel bedre fortjent en Guldsprore, end min Hr. Søstersøns hele og holdne Ven! Du har af Jver for min Tjeneste sat din Hals i Bøse, ser jeg; men laa du end selv under Badfærens Haand, kunde du dog have den Klogskab at sende mig Brevstaket med en anden.“

„Jeg vovede ikke at betro et saa vigtigt Budskab i Hjendebænder, Herre Konge!“ — svarede Abfalon Bælg — „for Schwerterne tror jeg ikke bedre, end Hjenber, og blandt dem var det, jeg styrede i en Faldgrube. Desuden stolede jeg paa min raske og lyftelige Medhjælper i dette Vædderit; et stærkt Støb i Hovedet havde tilmed berøvet mig Sans og Samling.“

„Har du været gal?“ — svarede Kongen — „det er en anden Sag — saa er du lovlig undskyldt. Havde min Søstersøn anset den Undskyldning, vilde jeg lade det gælde.“

Abfalon Bælg forundrede sig over Kongens slette Lune paa saa lykkelig et Rejsetog og drog sig saa snart som muligt tilbage blandt Følget, for næjere at erhyndige sig om hvad der var foresfaldet. Den hastige Rejse blev endnu mere fremstyndt, da Ridder Slug ved Broen over Syd Va indhentede Kongen med Junter Stranges muntlige Svar og lod ham vide, at hans Dronning var dragen med fulde Sejl under Spil og Klang ned ad Elben, og at man nylig havde set Kongestibet trykke mellem Helgoland og Amtrom. Kongen maatte samle al sin Styrke for at tilbagestrænge den bitre, flærende Fælle, som opfyldte ham, og som var nær ved at ubære i en ubillig Harm mod hans ufylde, ubefendte Dronning. Han saa sig bunden i en uopsløselig Vante, som han selv og hans besynderlige Ustolpe havde sammenkædet; men han besluttede med Værbighed at undertafte sig Nødværbigheden. Han sagte endogfaa at formlide dens Tvang, ved at tilbagefalde sig hint Vibebe, som for saa Maaneber siden havde henrevet ham saa vidunderligt; men forgaves: Vibebe af den bønsmille Kongedatter var og blev nu et dødt, blegt Helgeninde-Mafyn, som den livlige Portugiserinde med sin pypige Livsfylde syntes aldeles at have fortrængt af hans lidenskabelige, urolige Sjæl. „Nu raft frem!“ — raabte han til sine Mænd — „om en søje Stund skal I se Danmarks Dronning! Den Vifte, jeg rider i Møde, er vel værd at brætte Halsen for!“ Dermed satte han Guldsproren i Hingstens Side og for af Sted, som det

gjaldt et Vædderit paa Liv og Død. Kun med stor Anstregelse kunde Ridderne følge ham; og han tom saa betimelig til Landingsstedet lige overfor Mans, at han kunde iføre sig sin kongelige Hæbersdragt og berede Dronningens Modtagelse paa det pragtfulde.

Ryglet om Dronningens Antkomst havde allerede for nogle Dage siden med utrolig Hast udbredt sig over hele Landet. I Ribe gjordes der pragtfulde Tilberedelser til hendes Modtagelse, og en uhyre Mængde Riddere opfyldte Staden og dens Omegn. Langs med Nipsaaen til Hæved var Væbrennen opfyldt med Mennesker, og paa Mans var ligeledes Hæsen tæt besat med de nysgjerrige Vboere i deres nationale Højtsdragter. Prinsesse Regise, med sin fide, glimrende Høffat, var allerede antommen til Stigsbroen, hvor hun holdt i sin glidne Karm. Hun rejste sig fra Høffatet for at hilse og lytten sin kongelige Broder til den foranstede Formaling. Han trykkede hendes Haand heftig og tav, og hun tog hans Tavshed for et tegn paa en dyb og heftig Svagelse, som han ikke for saa manges Dine vilde give Luft med Ord. Nu tom der Bud paa Bud om hvor vidt Kongestibet var kommet, og det varede ikke længe, inden et højt og larmende Glædesraab blandt Følget forlyndte, at den glidne Drageflavn var kommen til Sone under Synt. Snart saas tydeligt det pragtfulde Langskib glide frem forbi Roms, og Følgets Glæde befæredes nu fra Skibet med Spil og Klang og Raabsmændenes lydelige Hurra.

Kongen havde talt sig paa sin mæltehvilde Dystløberhingst og tumlede den vidt og heftigt paa Sandet ved Strandbredden. Han saa ud imod Skibet, som bragte ham den fremmede Brud. Det voviste og gaadefulde var nu blevet til Bished og Værbighed; hvad han halvt med Haab og halvt med Uro for saa Maaneber siden havde haget efter, som i Drømme, stulde nu opfyldes; men han gruede sønligt for at se den ubefendte Brud, som han nu dog vidste, han aldrig kunde elske. Det glidne, sløvende Drageflav var ham nu ingen Glædens Fugl, som bragte ham Lykke og Værbighed; det var ham en frygtelig, hvidende Slange, der bragte ham den bitre Frukt, han nys afvendig havde greben efter, og som nu fastede ham hans Frihed og hans Paradis paa Jorden.

I Forskansen paa Kongestibet stod den stille, slanke Kongebred ved Junter Stranges Side, og i nogen Fjernhed hendes Moder og Fruer. Hun betragtede med vemodsblandet Glæde de grønne, danske Rytter, som i deres venlige Vaarpragt laa udbredte for hendes Dine; hun saa de mange usunde fremmede Mennesker, hvis Moder og Fjærende hun nu stulde være. Hun tav, og hendes Hænder havde foldet sig ligesom til en lille Bøn, medens en mild Taare ubemærket rullede ned over hendes Kind. Hun stod festlig ubemærket i Brudekjolen af det himmelblaa Silte med Perleblademet i de lysefulde Lotter.

Skibet gled alt ned under Mans, og man var Landlysten saa nær, at alle Ansigtet paa Hæsen vare kendelige. Da bemærkede Margaretha den stolte, pragtfulde Rytter, som tumlede den hvide Hingst paa Sandet i Solfinnen; en pragtfuld Mandsskikkelse syntes hun aldrig at have set, og det bares hende for, at det vel maatte være hendes kongelige Brudgom. „Sig mig, Hr. Strange Gbøfsøn! fjærend vi komme nærmere Land?“ — vendte hun sig rødmende til sin Eiebemand — „hvor er det den dristige Ungersvend, som rider den hvide Hest paa Stranden?“

„Sjæl være eder, æble Dronning!“ — svarede Junter Strange — „at I ser ham først af alle Mænd i Danmarks Rige! det er min Herre og Konge, eders stormægtige Brudgom, Kong Valdemar af Danmark.“

„I ser dog ikke fejl? Hr. Strange!“ — svarede Margaretha og stillede Farve — „hans Mafyn er vel herligt og kongeligt, og en sagrete Mand saa jeg ikke i Verden; men han ser dog ikke ud som en Brudgom, der vender sin Brud.“

„Min Herre og Konge er en streng og værdig Orlogsmænd, æble Dronning!“ — svarede Junter Strange — „han er en Mand, som vel tør se paa sine Hjenber; de sig for ham baade i Øster og Vester, naar han er vred i Sjæl; men paa Rønne Kvinder ser han ikke fuldt saa dristig, helst hvor han forud ved sig overvunden og fangen.“

„Det tyktes mig dog en helt underlig Færd.“ — sultede Kongedatteren og slog Skæret for sit rødmende Mafyn — „at Bruden kommer Brudgommen i Møde, og at de begge maa spørge: hoo er denne?“

„Vær trostlig og glad, fromme Dronning!“ — svarede Junter Strange, og hans Røst vadede af en mægtig Vemods-Fælle, som han forgaves sagte at skjule. — „Jeg haaber til Gud og vor Frue, at I aldrig skal fortryde denne Færd saa lange I maa leve; og tyktes I eder end fremmed her en Stund, det tør jeg vidne ved den højeste Gud: al den Stund, I maa leve, vil jeg være eders Tjener og Ridder, og hver Ael Skjal i Danmark skal elske og ære eder, som en Himmels Eng!“

Nu fastedes der Anker i Sandet, og Aareftuden lagde sig til Borde. Under Følgets høje Glædesraab bares Dronningen i Land med sine Moder og Fruer. Valdemar sprang af sin Ganger og gif hende med høj Anstand i Møde tillige med Prinsesse Regise, ledsaget af Arkebiskopen og alle Ridderne. Dronningen slog Skæret til Side. Underlig bebaget betragtede nu Kongen den dejlige Prinsesse, der i den himmelblaa Skjorte bares ham i Møde, som hans Brud, og hvis Blufærbighed og Engleaaftyn fortryllede alle Dine, som saa hende. Han gentemte hint forglemt Drømmebillede, der ligesom fra en bedre Verden en Gang havde henrevet ham til Beundring og til en Rærbighedsangst, som denne Verden ikke syntes at kunne tilfredsstille. Nu stod hun for ham som hans ægtebiede Brud. Stormen i hans urolige, angstede Sjæl opløste sig i underlig Vemod; han syntes, at en salig Helgeninde bar nedfængen til ham, for at hængte og bestemme hans ufaldige Hjerte. Et senere, ufylde Rindesafsyn havde hans Dine aldrig set, og han gif hende i Møde med en Følelse af Anger og Blufærd, som han aldrig før havde kendt, men som bragte Taarer i hans stolte Heltesjæle. Han rakte hende sin Haand til Vælbomst og bøjede viltfaarlig sit Kne, idet han hilste hende, som sin og Danmarks Dronning, og bød hende være velkommen og velkommen i sit Rige.

Stigsbroen og Vejen fra Strandbredden var beklædt med Starlagen. Den forgyldte Karm stod berebt til at føre Dronningen til Ribe. Hun havde befæret Kongens Hilsen og velsignet ham og sit jublende Følge med et dybt bebaget Hjerte og med et Utryk af Fromhed og ufylde

Ynde, som gjorde et udfætteligt Indtryk paa alle; nu steg hun i Karmen, ledsaget af Prinsesse Regise og siden Rigmor. Kongen saang sig paa sin Hest og gav Befaling til at drage frem. Men den larmende Følgestare spændte Hæsen fra Karmen og mere bar end traf den til Ribe, under Vælbomstfang og Fryderaab. Fjærend man tom til Slottet, standfede Toget ved Domkirken. Kongen steg af sin Ganger og gif op til Højskæret, ledsaget af Arkebiskopen og den talrige Ridderfare. Dronningen ledsagedes til Alteret af Junter Strange og hans tredie Ridder, og i hendes Følge var Prinsesse Regise med sine Damer og de bønsmille Møer og Fruer saa vel som Dronningens Hofmester, Hr. Ib Urne, og de andre fremmede Riddere. Ilden Rigmor og Kirfene af Rife, Karl af Rifes Søster, en dejlig halvvoles Pige, som nylig var kommen i Prinsessens Tjeneste, bare Dronningens Slab. Ved Alteret bøjede Junter Strange sit Kne for Dronningen og traadte ærbødig tilbage blandt Ridderne, efter at han havde overrakt Kongen et Pergaments Blad, hvorpaa den i Kongens Raad fuldbæredte Formaling var stadfæstet. Dette Dokument overrakte Kongen til Arkebiskopen, som udlagde og oplæste det højt for Følget; og i Kraft deraf erklærede nu Arkebiskopen i den hellige Kirkes Raad Valdemar Valdemarsøn af Danmark og Margaretha af Bøhmen retht Ugtefolk at være, hvorpaa han efter en højtidelig og rørende Tale meddelte dem Kirstens Værbigheds. Derpaa gif Brudekjolen med Kongen og Dronningen i Spidsen, i en højtidelig Procession over Silte- og Starlagenes Tæpper og paa Ribehus, ledsaget af det jublende Følge. Paa Ribehus blev Kongens Bryllupsfest fejret med stor Pragt og Højtidelighed. Skaldene befæng den unge Dronningens Fromhed og Dejlighed og Kong Valdemars Ulyfaldighed. Frem, som saa den skønne Margaretha, kunde tvivle paa, at Valdemar jo maatte være den lykkeligste Brudgom i Verden.

Andet Kapitel.

Det var blevet en venlig, mild Foraarsdag. En stor Mængde fremmede opfyldte Slottet og Staden. Borgere og Vænder havde traangt sig til Slottet, for at se det fyrstelige Brudepar, og Kongen viste sig paa Altanen med sin Dronning og modtog sit Folks glæde Hyldest. Hans Sind var heftig bebaget; thi han saa, hvor højt han var æret og elsket, og hvor oprigtigt Følget glædede sig ved den Ulyfaldighed, de troede at være Vidne til. Mange tusinde Tunger gentog: leve Kongen og hans Brud! medens Thorgejr Danaafald sang et hjerteligt Kvad til Hæren for den dejlige Dagmar, som snart gentød fra alle danske Hjæter og Tunger. Det bønsmille Raad Danmark, hvormed Margaretha helst benævnedes og hilfedes af sine Landsmænd, var nemlig straks af det henrykte danske Følge blevet forvandlet til Dagmar eller Dagmor, hvormed de ellers benævnedes Morgenrøsen; thi saaledes som hun var fremstegen for dem fra Haaret, med det guldgule Haar og det lyse, fromme Mafyn, syntes hun dem listig som Morgenrøden, og det var ligesom man haabede, at med hende stulde en ny, herlig Morgenrøde opstaa over Danmark, idet Fredens, Fromhedens og Ulyfaldighedens Billede syntes at rakte Kraften og Heltmødet Haanden i en fælden og lyftelig Forening af den æbleste Kvindelighed og den mest glimrende ridderlige Manddom. Navnet Dagmar beholdt Dronningen fra den Dag af saa vel i Følgets Mund, som i Skaldens Sange, og det blev siden et Hædersnaab, hvormed Danmark til de sildigste Tider hilfedes sine frommeste og elskeligste Dronninger.

Junter Strange og de tredie danske Riddere, som havde fulgt Dronningen fra Bøhmen, saa vel som hendes Hofmester Hr. Ib Urne og de andre bønsmille Vælbemænd, som var i hendes Følge, modtog nu af Kongen kostelige Gaver: Starlagenes Værbatter, Vaaben, Ringe, Guldbidstler og Paradeheste. Afstillede af dem modtog endogfaa bethdelige Forleninger, og blandt dem var Grev Engelbret; thi uagtet han, af Høflighed med Dronningen og maaste af Overbevisning, vilde have erklæret hint spægefulde Væddemaal for tabt, hvis det havde sømnet sig at tale højt derom, blev han dog af Kongen, uden al videre Fortklaring, udnævnt til ærbelig Lehnshæfder af Grevstabet Gleichen med alle dets Herligheder. Da Junter Strange hørte dette, blev hans Mafyn mørkt: han erindrede sig hin Skæmt ved Afreisen og visse af Kongens Brev, at han havde set og beundret Prinsesse Berengaria i Schwerin. Stønt Kongen nu lod som hin Sammenligning mellem hendes og Dagmars Stønhed var en langst forglemt Spøg, forstod Strange dog kun altfor vel, at Kongen selv nu i sit Hjerte ansaa Væddemalet for tabt og fandt sig forpligtet til at opfyldte sit Løfte. Uagtet Junter Strange intet fortroligt Ord endnu havde talt med Kongen siden Hjemkomsten, behøvede han nu ingen Værbigheds paa den sørgelige Hjemmelighed, som han i Kongens lidenskabelige Landværd forvarede tavst ved sit Brevstak.

I Dronningens og hendes Dammers Rørbærelse stulde ogsaa i Anledning af Dagens Højtidelighed, afstillede Vælbemænd i Slotskapellet modtage Ridderlaget af Kongens Haand. Grev Otto og Abfalon Bælg stode i spændt Forventning; men Kongen syntes ikke at erindre dem, ligesom de heller ikke vare bleve tilfagte til de sædvanlige Forberedelser. Efter foregaaende Vabning og Striftemaal, og efter at have modtaget Vælbemændet, fremtraadte nemlig tolv unge Væbner, Søner af de fornemste Mænd i Landet og som alle havde afslagt tilstræffelige Prøver paa Mod og Manddom i det sidste Felttog. De vare iførte hvide Klæder og havde et Sværd hængende ved et Bind om Halsen. De nærmede sig først Alteret, hvor de overrakte deres Sværd til Slotspræsten, som indviede Vaabnene og lyfte Vælbemænd om dem, hvorpaa han hang dem i Bindet igjen om Væbnerens Hals. Derpaa nejede de unge Ridderoviser for Alteret, hvorpaa de nærmede sig Kongens Sæde og knælede. Kongen spurgt dem i hvilken Hensigt de sønkede at indtræde i Ridderstanden, og om de vare agtede at bestynde den hellige Kristendoms og Ridderfædets Gæ. Dette betragtede de med en højtidelig Ed. Kongen erindrede dem derpaa kortelig om de vigtigste Ridderpligter, som formanede dem til ikke at leve sorgløst i denne Verden, men bestynde Følget og dets retmæssige Konge og udøse deres Vlod for Troen; han erin-

rede dem om at staa Enfer, færbærelse og alle fage, ufornuende Mennesker bi af al Evne og lære alle rene og bodeløse Dammers Værbatter mod Fornærmelser og æretrængende Ord; han opmuntrede dem endelig til Billighed, Tapperhed, Gastmildhed, Sandbrødhed og ubrødbelig Ordholdenhed. Derpaa lod han dem ved Grev Albert og Junter Strange overrakte de glidne Sporer med den Erindring, at de ikke alene stulde tjene dem til Hestens Fremtjendelse, men til et Symbol paa, at Tapperhed og Værbare Sporerne til alle æble Ridderbedrifter. Paa samme Maade overrattede dem Værbatterne, Kyrdæjterne, Armmønstrene og Værbatterne, og idet de bleve omgjordede med de indviede Sværd, blev det bebygget dem, at bette var et heftigt, ridderligt Symbol paa Riddernes, Værbærbigheds og den kristelige Kærlighed. Nu rejste den ridderlige Konge sig og gav enhver af dem tre Slag paa Skulderen med Hæben af sit blottede Sværd, idet han ved enhver af dem gentog den sædvanlige Formel: „i Guds, den hellige Michaels og den hellige Georgs Naab, gør jeg dig til Ridder; vær tapper, uforsagt og tro!“ Derpaa lod han dem rakte Hælm, Skjold og Værbare. Nu rejste de unge Riddere sig, hilfede Kongen og Dronningen og begav sig bort, for at vise sig for Følget i deres Ridderpomp og ride et Døstribt eller en Gangerdans sammen i Slotsaardnen.

Denne Højtidelighed syntes endt. For at samle sig havde Kongen gjort den saa omstændelig som muligt; en delig rejste han sig og gjorde Wine til at rakte Dronningens sin Arm for at forlade Kapellet. Men da fremtraadte den unge Grev Otto med Kæftighed og Værbighed og opfordrede det samtlige danske Ridderstak til at bidne, om han ikke havde afslagt saadanne Prøver paa Mod og Manddom, at han uden Ubesedenhed kunde udbede sig Ridderlaget af sin Herres og Konges egen Haand. „Af ingens ringere Haand vil jeg modtage det!“ — tilføjede han stolt. — „Om min Konge endogfaa i dette Næblik mistender mig, haaber jeg dog vel, den Tid skal komme, da Kong Valdemar ikke vil fortryde, at han slog sin Søstersøn og Henrik Løves Sønnen til Ridder paa sin Bryllupsdag. Desuden er min kongelige Frænde efter sit ubrødbelige Ord og Tilfagn mig sine glidne Sporer Hylbig!“ — vædblev han med kal Frimodighed — „thi skønt jeg blev forfintet — hvad jeg maatte til sin Tid skal bevise, stete af Trostak og Jver for min Konge — var jeg dog den første, der bragte ham det lykkelige Budskab, at den skønneste og æbleste Prinsesse var hans Brud.“

Kongen saa forbarst paa den tætte Ungling og vidste ikke, om han stulde vædbes eller glædes over saa dristig og ufærdig en Forbring. „For Ubesedenhed har jeg hidtil ikke kunnet dable den unge, tætte Grev Otto af Lüneborg.“ — sagde han med streng Alvor. — „Paa hans Ræftighed og Dristighed har jeg haft ufærdig Prøver; med hans sidste Foretagende var jeg utilfreds; men herover maa jeg opsætte min Dom til hans Ordholdenhed tillader ham at reiseredigere sig. Han er min Søstersøn, æble Riddere! jeg vil derfor overlade det til eder at afgøre, om hans Bøn og dristige Forbring straks tan opfyldes, og han uden alle videre Prøver tan modtage Ridderlaget af min Haand.“

Et enstemmigt hæderligt Ja af det samtlige danske Ridderstak fulgte paa Kongens Opfordring, hvorpaa Grev Otto bøjede sig Kne og modtog Ridderlaget af Kongens Haand med den sædvanlige Formel. Men idet Vaabnene overrattede ham, tilføjede Kongen streng og alvorlig: „var ikke blot tro og ordholden, Ridder Otto! men vær ogsaa sandbrødhed og oprigtig! vær den sidste til at tale i ældres Samfund, som jeg er vis paa, du vil være den første til at staa til i Kampen, naar det gælder Landets og din Konges Værbare.“

Den ubillige Værbærelse, der laa i disse Ord, stæv den unge, arelyftige Grev Otto i Hjertet; men han arede og elskede den strenge, heltmødbige Konge for højt, til at vædbes paa ham derfor. Han bøjede endnu en Gang sit Kne, hyskede Kongens Haand med de tavse, brandende Læber og drog sig hastig tilbage blandt Ridderne.

„Siden nu en Udtagelse fra den almindelige Værbærelse har fundet Sted.“ — sagde Kongen derpaa og vendte sig til sine ældste Riddere — „fordrer Billigheden, at jeg endnu foreslaar eder en anden. Ridderloben siger vel, at ingen, som er lam eller har noget legemligt Brak, tan optages i den æble Ridderstand, han være nok saa rig og tapper; — dog her staaer en vatter ung Vælbemænd af den ypperste Helteslag i Landet; han har vist sig brav ved Sværborg, men er nylig i min Tjeneste bleven lam, jeg haaber, kun for en Tid; tan det tillades, at jeg hæder ham straks med Ridderlaget?“ Med disse Ord vintede Kongen ab Abfalon Bælg. Næppe maarked den lille, tykke Bælg, at Talen var om ham, fjærend han til Kongens Forbærelse fremtraadte raft og fast, uden at halte eller omme sig, uagtet det ulagde Saar og det opfulmede Kne vødbte ham den heftigste Smerte.

„Min Herre og Konge!“ — sagde han — „naar det gælder de glidne Sporer, er jeg høvten halt eller lam, al den Stund begge Ven ere lige lange, om de end ikke ere lige tykke.“ Derpaa bøjede han det opfulmede Kne fast mod Flierne, uden ved en Wine at røbe sin Smerte; og Kongen vødbte ikke med at give ham Ridderlaget under det almindelige Vifaldsraab.

Til denne Højtidelighed var der i hele Forsamlingen intet opmærksomme Vidne, end Karl af Rife; han stod med sin Herres Kappe og Sværd bag ved Grev Albert; hans Kinder brændte som Gløder, og han tænkte kun paa hvor det vilde være herligt, naar han ogsaa en Gang kunde modtage Ridderlaget af den første Konges Haand. Han betragtede Kongen og Dronningen som et Par overmenneskelige Væbner, som man kun i Fjæstand kunde stue op til og beundre. Blandt de fætelige Herre og Hofmænd stætte han sig vel fremmed og forladt; dog fandt han i den store, fornemme Forsamling to Par venlige Dine, som tittede fortrolig og smilende til ham bag Dronningens Stol. Der stod nemlig hans Søster Kirfene, som han ikke havde talt med siden han drog med Arkebiskopen til Søer; hun var i hans Frærbærelse kommen til Høje; ved hendes Side stod den lille, tunefulde Rigmor, det dejlige Barn, for hvis Dine Karl kun sønkede at vise sig som den drabeligste Hest i Verden.

(Fortfættles).